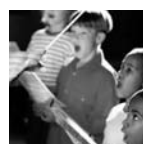

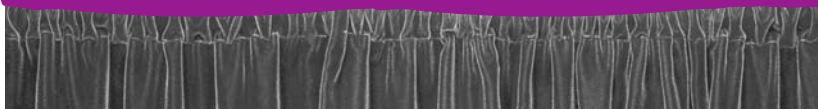
Treball per projectes

Ja hem comentat l'interès de no treballar aïlladament les activitats. Aquí us presentem alguns exemples de treball per projectes. Veureu que són projectes molt diferents: alguns més ambiciosos, d'altres més senzills. Però el que tenen tots en comú és **el treball des de diferents àrees, la intenció de fer les activitats més significatives i estèticament atractives.**

El projecte pot partir d'una idea prèvia (un conte, una cantata...), però també pot néixer en organitzar-se d'una determinada manera el material que tenim, segons els interessos i els objectius que ens plantegem globalment.

ELS COLORS D'ARREU DEL MÓN

cantata

edats recomenades

És una cantata que vam fer amb el grup de Casalet (3-5 anys) del Casal dels Infants del Raval⁷ i que ens va servir d'eix per treballar aspectes molt diversos durant el segon i el tercer trimestre del curs 94-95.

Treball de centres d'interès

En un primer moment vam pensar la cantata per treballar el centre d'interès de la interculturalitat, però de seguida vam veure que ens podia servir per aglutinar altres temes que s'havien treballat amb el grup i així fer-la molt més significativa per al grup.

Així, amb la cantata preteníem reforçar dos centres d'interès sobre els que ja s'havia treballat (oficis i colors), i a més introduir-ne un altre: la diversitat cultural arreu del món. Però, a més, la cantata ens havia de servir per treballar encara més coses: en vam fer un cançoner per Sant Jordi i ens va servir per al concert de final de curs.

Activitat per Sant Jordi

La proposta que vam fer a partir de la cantata va ser recollir-ne les cançons en un cançoner que vam fer per Sant Jordi. Una manera fàcil de dotar de significat aquestes cançons d'arreu del món: no només formaven part d'una cantata i reforçaven els centres d'interès que s'havien treballat, sinó que a més les vam utilitzar per treballar les nostres festes fent-ne una manualitat. Aquesta és l'essència de l'educació intercultural: introduir elements d'altres cultures i referents a la diversitat cultural en les diferents àrees i en diferents moments, en tant que aprenentatges significatius.

Cantata

Les cantates són un molt bon recurs per treballar amb els més petits, i no gaire complicat. Evidentment, fent una petita recerca podem trobar cantates originals que podem ensenyar, però també podem inventar les nostres pròpies cantates. Simplement cal fer una selecció de cançons que els nens ja saben i/o que puguem ensenyar i lligar-les mitjançant un conte, que no cal que sigui massa complex. Evidentment, si les cançons que triem comparteixen un mateix tema és molt més fàcil lligar-les.

Agrupar les cançons en forma de cantata ens pot servir per motivar l'aprenentatge de les cançons (els donem més interès que no pas si les fem aïllades), però també ens proporciona un "producte" molt atractiu de cara a un concert o actuació (pensem que els més petits no canten gaire bé i que les cançons que podem fer amb ells a vegades tampoc són gaire atractives per al públic).

⁷ En el marc de l'experiència de la Lluna Blava.

Doncs ve-t'ho aquí que una vegada, en una ciutat molt bonica que es diu Barcelona, hi vivien dos germans: la Jordina i en Marcel·lí. I ve-t'ho aquí que el que més agradava del món als dos germans era cantar. No se'n cansaven mai, de cantar! Cantaven al matí quan es llevaven, al migdia tot dinant, al vespre abans de sopar... fins i tot en somnis, cantaven!

Tenien un veí que era un **bomber**, amb el seu vestit de color **roig**, havia viatjat per tot Catalunya apagant focs, i en sabia de cançons! La que els agradava més de cantar, però era una que parlava del seu carrer. I sabeu on vivien? Al carrer més alt!!!

Al carrer més alt (Pàg. 112)

Però va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons de Catalunya i van decidir fer un llarg viatge per aprendre cançons noves. Primer de tot van visitar la resta d'**Espanya**. Van anar a València, a Galícia, a Castella, a Andalusia..., ja sabeu que Espanya és molt gran!! Un dia, caminant pels volts de Granada, van conèixer un **caçador**, tot vestit de **verd**. De seguida es van fer amics i el caçador els va ensenyar una cançó que els va agradar moltíssim.

La tarara (Pàg. 113)

Però va arribar un dia, que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons d'Espanya. Per això van decidir anar a un altre país. I sabeu on van anar? Al **Marroc**. Un país preciós, amb platges, muntanyes, prats, boscos, i fins i tot desert. Allà, prop d'una ciutat que es diu Tetuan, van conèixer un **moliner**, **blanc** de farina, que els va ensenyar una cançó preciosa que parlava de la mare.

Ummi (Pàg. 46)

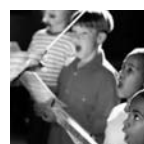
Però va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons del Marroc. Van anar al port i van conèixer un **mariner**, que venia d'**Itàlia**, tot travessant el mar **blau** amb al seu vaixell. Li van explicar els seu problema i ell els va dir:

– Voleu aprendre cançons? Doncs heu de venir a Itàlia! És el país més bonic del món i tenim unes cançons precioses. Mireu, precisament demà salpem cap a Venècia. Voleu venir?

I tal dit, tal fet. Cap a Itàlia falta gent! I el mariner tenia raó: Itàlia és un país molt bonic, Venècia és una ciutat preciosa, la pasta italiana i la pizza són boníssimes, i les cançons italianes, meravelloses. Sabeu, però, quina és la cançó que els va agradar més de totes? Escolteu, escolteu.

Pimperepette (Pàg. 114)

Però, és clar, va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons d'Itàlia. Van anar a buscar el seu amic mariner i ell els va dir:

– Esteu de sort! Demà mateix salpem cap a un país mooooooooooolt, mooooooooooolt llunyà on podreu aprendre cançons completament noves: la Xina.

El que no es pensaven la Jordina i en Marcel·lí és que la **Xina** pogués ser tan i tan lluny. Van trigar setmanes per arribar-hi, amb el vaixell. I quan van arribar-hi, tenien una gana! Que el primer que van fer va ser entrar en un restaurant (xinès, és clar). Van menjar com si no haguessin menjat mai: i quin menjar més bo! I quina gent més amable! Fins i tot el cuiner va sortir, amb una paella on feia una truita groga amb molt bona pinta, a veure qui eren aquells estrangers que tenien tanta gana. I sabeu quina cançó els va cantar el cuiner?

El xino Ximfumfà (Pàg. 115)

I va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons de la Xina..., però ja no tenien ganes de viatjar més... S'enyoraven de Barcelona i de casa seva. Així que van fer les maletes, van agafar el vaixell i cap a Barcelona.

Però com que el viatge era tan llarg, sabeu què van fer per no avorrir-se... Ja sé què direu: cantar les cançons que havien après!.. Doncs no: inventar-se una cançó nova de totes els amics que havien fet durant el viatge. La voleu sentir?

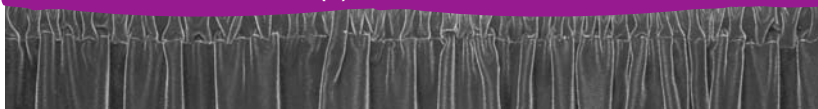
Verd, verd, verd (Pàg. 116)

OBSERVACIONS

Aquesta cantata també es pot treballar amb nens i nenes més grans (proposem de 5 a 7 anys). En aquest cas, caldria substituir alguna de les cançons per d'altres del mateix origen una mica més complexes (encara que això significués renunciar a treballar algun dels centres d'interès). De qualsevol manera, ens pot servir com a model per treballar amb altres edats.

També volem aclarir que en el moment que vam plantejar la cantata, la presència d'una diversitat cultural important als centres on treballàvem era incipient i per això ens començàvem a plantejar el treball de la interculturalitat com un objectiu. Això entra una mica en contradicció amb les indicacions que anem donant al llarg de tot aquest volum: no creiem que s'hagi de fer una determinada activitat perquè sigui "intercultural" o d'una altra cultura; el que realment té valor és la normalització de cançons i músiques diverses dintre dels repertoris, però no com una finalitat, sinó com un recurs més per treballar els objectius que tenim plantejats. I, de fet, com heu pogut observar, el fet d'utilitzar cançons de diferents orígens és simplement un dels objectius, però no pas l'únic ni el més important.

LA FILLA DEL CARMESÍ (II)

proposta de treball escènic i de llengua

edats recomenades

És una proposta de treball que fem a partir de l'audició de *La filla del Carmesí* (vegeu fitxa a l'apartat d'activitats de Coneixement i acceptació d'un mateix i de l'altre). Aquesta proposta parteix de l'experiència que vam fer amb el grup de Tibidabo (10-11 anys) del Centre Obert Joan Salvador Gavina⁸. Proposem utilitzar l'audició per extreure'n la història i fer-ne un guió per fer una representació amb titelles (també podríem fer una petita obra de teatre, o un taller d'ombres xineses). A partir de l'audició de la cançó, podem identificar i recrear els personatges, fer el guió de la història, imaginar-nos els escenaris i decorats...

Per començar, cal que motivem l'activitat: farem una representació d'una obra de titelles, però no una representació qualsevol, ni amb unes titelles qualssevol! Nosaltres mateixos serem els autors de l'obra i ens farem els titelles. L'únic que tenim de partida és una idea per a l'argument de l'obra... però tampoc no l'explicarem, sinó que hem d'estar molt atents perquè la sentirem cantada!

Audició: comprensió del text (treball de llengua)

El treball previ que proposem abans de fer el taller de teatre/titelles és bàsicament lingüístic. De fet, aquesta activitat la vam fer conjuntament amb l'educadora (filòloga) per treballar també des de l'àrea de llengua.

Abans de l'audició, és interessant fer una breu explicació sobre la cançó: és *La Filla del Carmesí*, una cançó molt i molt antiga. Els podem donar informació sobre la cançó:

- Podem fer referència a la tradició de transmissió oral, al fet que narra fets si no reals, verídics, i que ens han arribat al llarg dels segles.
- Pel que fa a l'estructura, té moltes estrofes que van explicant la història i una tornada que es repeteix.
- Pel que fa a llengua i lèxic, trobem molts arcaïsmes i paraules de difícil comprensió.

Recomanem que els nens disposin del text escrit perquè pot facilitar la comprensió de la cançó i ens permet treballar millor des de l'àrea de llengua: el text és molt més significatiu i motivador que qualsevol altre. De tota manera, deixem a criteri de l'educador decidir si ja els donem el text per a la primera audició o la fem una primera vegada només escoltant. Tot dependrà del nivell de lectura i de comprensió oral dels nens.

Podem fer l'audició amb un enregistrament o bé cantar-la l'educador, com ens sigui més còmode. També podem alternar les dues possibilitats. Com que la cançó és molt llarga, proposem escoltar-la tota sencera només en algunes ocasions, però en d'altres fer-ne només fragments. També és important que les audicions no siguin gratuïtes: és a dir, no escoltem perquè sí, ni ho escoltem tot. Cal que en cada ocasió proposem de fixar-nos en alguna qüestió concreta, així ajudarem a centrar i mantenir l'atenció del grup.

Per seqüenciar l'audició, fem la proposta següent:

- Primer, fer-la sencera i encomanar de fixar-nos en l'argument de la història. Després hauréem de fer una sèrie de preguntes de comprensió per veure si han entès l'argument. Evidentment, caldrà tenir molt en compte els nens i ajudar-los a la comprensió. Cal evitar de totes totes que només de posar-nos-hi ja ens frustrem! Per tant, si convé fem l'audició amb el text, o la reforcem amb dibuixos seqüenciats que anem mostrant a mida que escoltem la cançó, o anticipem una part de l'argument. És important facilitar la comprensió, però també cal que hi hagi una part d'esforç dels nens per mantenir el repte. També en la primera audició, com que la cançó és prou llarga, podem fixar-nos en la tornada i esperonar els nens perquè la vagin repetint mentre escolten l'audició. Per al primer dia, ja n'hi pot haver prou.

⁸ També en el marc de l'experiència de la Lluna Blava.

- Per als dies següents, caldrà anar repetint l'audició. Proposem començar per un repàs de l'argument i fer-ne una nova audició sencera per identificar els personatges: caldrà anar apuntant els personatges a mesura que van apareixent (cada nen en un paper, per grups, nosaltres a la pissarra, sempre segons les característiques i possibilitats del grup). Un cop identificats els personatges podem començar a dibuixar-los per preparar el taller de titelles. Val la pena anar insistint en la tornada i fins i tot podem fer un esforç per aprendre-la i afinar-la bé (cal explicar-ne el text perquè difícilment podran entendre el sentit i els racismes).
- Les audicions següents haurien de ser de fragments per aprofundir en la comprensió de l'argument i així anar elaborant el guió de l'obra. En aquest cas cal que sigui una cosa prou àgil per no avorrir-nos. Ara sí que recomanem treballar amb la lletra escrita i fer l'audició amb el paper al davant. Escoltem dues o tres estrofes i després repassem l'argument. L'objectiu d'aquesta tercera sessió és extreure les idees bàsiques per al guió de l'obra i, si pot ser, proposar els diàlegs... També podem proposar-los, a qui s'anima, que vagin cantant amb la lletra al davant. Ja hurem sentit prou vegades la cançó perquè puguin afinar la tonada.

- A partir d'aquí, només ens resta escoltar la cançó sempre que ens vingui de gust, amb lletra o sense, cantant-la o no.

Més enllà del taller que proposem, val molt la pena que el text de *La filla del Carmesí* es pugui utilitzar per a altres activitats de llengua: per a dictats, expressió oral, com a tema per a una redacció. Tot servirà de reforç per a l'activitat i farà l'aprenentatge més significatiu.

Taller de teatre/titelles

Tot i que aquest projecte l'havíem treballat amb un taller de titelles, també se'n pot fer una representació teatral. Això va al gust i les possibilitats de cadascú.

És interessant que tant la creació del guió com dels personatges, decorats, vestuaris..., sigui un procés participatiu: podem treballar-ho amb grups petits, per parelles... Ho podem anar treballant a mesura que fem l'audició (vegeu l'apartat anterior). També cal decidir si hi haurà un narrador, si utilitzarem l'audició dins de l'obra per anar explicant la història (escoltar unes quantes estrofes i després escenificar-les)...

Pel què fa a la creació dels titelles, d'això segurament en sabeu més vosaltres! Segurament és molta feina, però imagineu que gratificant que és el resultat final!

La cançó

És molt interessant que la cançó, després de treballar-la tant, tingui un protagonisme dins de l'obra. Podem utilitzar-la enregistrada o cantada, al principi o al final, cantada per un rapsode durant l'obra...

En el cas de cantar-la, val la pena que quedi com a repertori del grup: és tot un repte recordar una lletra tan llarga! Podem treballar-la com una estructura responsorial (estrofa-tornada), amb diferents solistes, tots junts... Milers de possibilitats!

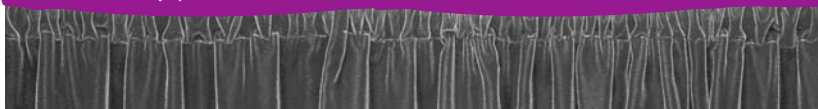
OBSERVACIONS

Vegeu la fitxa corresponent a l'audició; allà trobareu indicacions de com treballar el concepte *moro* i la percepció dels altres.

REFERÈNCIA

CD 1. Diversita't **Pista 15** (Brifània).

HUNG-SAI (II)

teatre d'ombres xineses

edats recomenades

El que us proposem a partir d'aquesta cançó és un treball més ampli, que ens permeti tractar el tema de l'amor i les dificultats en les relacions socials (intergeneracionals, interculturals, de gènere...). Ens sembla un tema important, ja que tot i que no estem gaire avesats a parlar-ne –i menys amb nens i nenes pre-adolescents i adolescents!- és un dels eixos sobre els que gira la seva vida, ja que hi pensen més del que ens sembla.

PROPOSTES DE TREBALL

Per motivar les activitats hi ha un conte que trobareu a continuació:

Ja fa molts anys, potser cent, potser cinc-cents o mil, hi havia un terratinent molt i molt ric a la llunyana Xina. La meitat dels camps d'arròs de tot el país eren seus i la meitat dels xinesos treballaven per a ell. Es deia Fung-ti-xuè, i era un home ni molt bo ni molt dolent, ni molt vell ni molt jove, ni molt savi ni molt ignorant.

Un bon dia va tenir una filla. En aquells temps encara eren ben rebudes les nenes a la Xina, perquè no hi havia els problemes de superpoblació que hi ha ara, i el terratinent va estar molt content, tant que per celebrar-ho va fer una gran festa a la qual van assistir tots els xinesos i les xineses que treballaven a les seves terres. Tots van anar a la festa del naixement d'Hung-sai. La petita va anar creixent entre camps d'arròs i regals, i com que cada dia era més i més bonica, tenia molts pretendents que li portaven tota mena de coses boniques: Que si unes boles per fer massatges, que si uns palets d'or per menjar arròs, que si un preciós vestit de seda brodat, que si uns grans focs artificials fets amb pólvora de la més bona... i què sé jo, tantes i tantes coses boniques que podríem omplir mil o dues mil o fins i tot més pàgines.

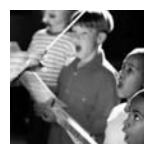
Però Hung-sai no estava contenta. Estava sola, i somniava amb un estel de mil i un colors que ella pogués fer volar els dies que bufava el vent. Un bon dia, després d'un llarg període de pluja i vent del monzó, va sortir el sol, i Hung-sai va anar a jugar al pati. Aquell dia va veure l'animal més bonic que mai hagués pogut somniar: Un drac de tots els colors de l'arc de Sant Martí que volava fent tombarelles i saltirons. Es va posar a córrer tant com va poder per no perdre'l de vista i veure qui el feia volar. I de sobte el va veure, un noi que devia ser foraster, perquè no l'havia vist mai. El seu cor va fer un salt i tot de papallones van començar a volar-li dins la panxa, i mireu quina cosa, Hung-sai s'havia enamorat.

-Vull aquest estel, noi, i et vull a tu! –va dir tot d'una Hung-sai. El noi se la va mirar i va dir:

-I ara, noieta, aquest estel el va fer l'avi del meu avi i és meu –un grupet de papallones també va començar a saltar a la seva panxa- si el vols, t'hauràs de casar amb mi.

Hung-sai va anar corrent cap al seu pare i li va dir que finalment havia trobat el que havia de ser el seu marit, un foraster gentil i delicat que tenia l'estel més bonic del món.

Però heu de saber que en aquells temps, a la Xina, les noies i els nois no podien triar el seu marit ni la seva muller. Ho decidien els pares i, quan

n'havien triat un, ja no el podies canviar. Quan el seu pare li va dir, Hung-sai va plorar molt temps, cent dies i cent nits, fins que fins i tot es va fer un riu que encara avui travessa la Xina. El noi, que se l'estimava, i que encara avui la deu estimar, se'n va anar molt lluny, d'allà on venia. De tant en tant, els dies de vent, treia el seu estel i entre tombarelles i capbussons li semblava sentir el cascavell del riure d'Hung-sai. Ella no va parar mai de plorar. Encara ara diuen que ho fa, per això el riu més llarg de la Xina encara té aigua, i és que a més s'hi han anat afegint les llàgrimes de totes les noies i tots els nois que no poden estar amb qui s'estimen. Quan avui encara alguns pares no volen deixar casar-se, ni tan sols ser amiga a una noia amb qui ella vol, quan no volen que un noi parli amb qui ell estima, recorden la història d'Hung-sai i van al riu a plorar una estoneta.

TREBALL MUSICAL

Després del conte proposem l'audició de la cançó⁹, i a continuació l'aprenentatge, posant molta cura a alguns intervals especialment delicats d'afinació, i per altra banda molt "orientals" (*Mira els seus llavis tan vermells i...*). Proposem que l'ensenyem per frasseig, a poc a poc.

Un cop apresada es pot fer un acompanyament amb cròtals, triangles i gong¹⁰.

Paralelament, es pot fer un treball amb la *Dansa d'Hei io io* xinesa¹¹.

TALLER D'OMBRES XINESES

Lligada a aquesta activitat, proposem un taller d'ombres xineses, en el qual podem aprofitar la música i el conte, de manera que els personatges siguin Hung-sai, el seu pare, el jove enamorat i l'estel, i hi hagi un acompanyament musical de la resta del grup –o un petit grup– amb la cançó d'Hung-sai, amb l'acompanyament rítmic. També es pot tocar la melodia amb un xilòfon, de manera que no necessitem les veus dels nens i les nenes.

REFERÈNCIA

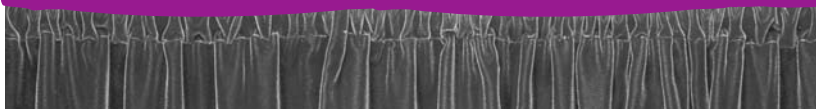
CD 1. Diversitat **Pista 19** (EMM Can Ponsic).

⁹ Trobareu la partitura a la pàg.

¹⁰ Vegeu proposta a la pàg.

¹¹ Vegeu l'esquema a la pàg.

ICAILA AL BARRI DE LES MERAVELLES¹²

fantasia escènica per a músics i actors

edats recomenades

El primer trimestre del curs 2000-2001, a l'institut de secundària Miquel Tarradell, situat al barri del Raval de Barcelona, vam treballar des de moltes àrees les lectures diverses de la mateixa realitat, les "figures impossibles" (des de matemàtiques i plàstica); el mite del mirall, des de llengua i literatura; relació, semblances i contrastos, a través d'estils musicals, de músiques molt separades en temps, geografia, funció, etc.

Pablo Moro, professor de llengua i literatura, va escriure el conte *Icaila* en el *barri de les meravelles*, fantasia a partir de *l'Àlícia en el País de les Meravelles* de L. Carroll, que descriu com una nena del barri del Raval s'adorm mentre estudia a l'habitació, i un gat, anomenat Sòcrates, li planteja un enigma i la condueix a través d'un barri on tots els personatges són duals (Dava-rere, Di-nit, Bla-negre, No-sud,...). Icaila (nom tret de desendreçar Àlícia) haurà de preguntar a cada personatge fins arribar a descobrir l'enigma que la deixarà tornar a casa.

Pablo Moro va fer el text bilingüe, ja que el bilingüisme (i tri-, tetra-...) forma part dels contrastos i de la realitat del barri.

Els diferents treballs es van exposar als vetíbuls de l'IES, es va fer un llibre gegant on es van recollir (via internet) il·lustracions i edicions de *l'Àlícia* fins arribar a *Icaila* i vam preparar la *Fantasia escènica per a músics i actors*.

El treball, des de l'àrea de música, va incloure la preparació de peces que van anar des d'una banda de *ragtime*, a la creació del rap del Raval, break-dance, danses de grup, connexió entre estils o països molt allunyats...

El mateix argument d'*Icaila* era el fil de reflexió que es respirava al llarg de les sessions de treball, que els nois i les noies van gaudir d'allò més.

El treball d'aquest projecte i el dels altres dos trimestres va culminar amb el CD *Contrastos* que van enregistrar els 200 alumnes del centre.

Icaila en el barrio de las maravillas

(Pablo Moro)

Fantasia escénica para músicos y actores

Personajes:

Icaila, niña de unos 12 años

Sócrates, gato callejero y filósofo

Dinit, mezcla de día y de noche

Estivern, mezcla de verano e invierno

Nosud, mezcla de norte y de sur

Blanegre, mezcla de blanco y negro

Món, la Tierra desde el sur

Davarere, mezcla de delante y detrás

Narrador, la voz en off de la historia

Habitantes del barrio de las maravillas, todos duales y extraños

Músicos

Barcelona, IES. Miquel Tarradell, desembre del 2000

¹² Les cançons, la música instrumental i les danses incloses en els projectes *Icaila al barri de les meravelles*, *Mediterrània* i *Un mercat de cançons* són substituïbles per d'altres que hi puguin anar bé. En alguns casos, les peces són resultat d'improvisacions dels nois a partir d'una melodia (*Alexander's Ragtime Band*) o un treball escènic a cavall entre el mim i el "gag" musical (*Un barri tranquil*), o del fet que entre el grup hi havia breakdancers (*Flashdance*). Aquests treballs potser no són reproduïbles de la mateixa manera, però precisament per això conviden a cada grup a fer-se seu el projecte, personalitzant-lo a partir de la pròpia realitat.

Icaila en el barrio de las maravillas

(El cuarto de Icaila. Una ventana destaca en primer plano. Un poco más atrás, una mesa y una silla, con algunos libros y juguetes desordenados. Entre éstos destaca un gato de peluche, que está sobre la mesa. El fondo es blanco. Al entrar el público se oye el texto introductorio.)

Narrador: La Icaila, aquell matí, havia anat a escola com cada dia, va travessar el carrer que es veia des de la seva finestra i va girar cap a la plaça fins arribar a la cantonada de l'escola. Pel camí va veure gent molt diversa, i li va cridar l'atenció. De sobte, la Icaila va descobrir que, malgrat que feia ja uns anys que anava a aquella escola, mai no s'havia adonat de les persones que trobava cada dia.

(Entra Icaila. Hacia el exterior)

Icaila: Mare, crida'm per sopar! Abans vull fer els deures!

Narrador: De nit, la Icaila va recordar la sensació del matí. Pensava com podia ser que després de tant de temps passant pels mateixos carrers mai no s'hagués fixat en els veïns. Es va sentir una mica estranya. Potser, ella era estrangera i havia vingut d'un país llunyà. Però, no, ella era a casa seva, els altres eren els exòtics. Devia ser que havien vingut moltes visites. A poc a poc, la Icaila es va adormir. La professora d'educació física els havia exigit molt a classe. Estava cansada de debò. El seu gat preferit, aquell que li van regalar pel seu últim aniversari, li servia de coixí...

(El fondo se ilumina y deja entrever una gran cantidad de colores. Por proscenio aparece un gato similar al de Icaila, se coloca debajo de la ventana. El fondo blanco desaparece y deja a la vista una ciudad extraña, de colores brillantes. Icaila se despierta asustada)

Icaila: Què passa? Quin soroll! Però si no fa vent!

Sócrates: ¡Icaila! ¡Icaila! ¡A ver si me encuentras!

Icaila: (Acercándose a la ventana) Qui em crida? (Ve a Sócrates) Qui ets? Què hi fas a la finestra?

Sócrates: ¡Te estábamos esperando! (Icaila quiere volver a la mesa) No puedes volver. Acabas de llegar al barrio de las maravillas. Si quieres volver, tendrás que marchar. Si quieres entrar, tendrás que salir.

Icaila: Què vols dir?

Sócrates: Salta por la ventana y ven conmigo, yo te explicaré cómo volver a tu habitación.

(Icaila sale por la ventana. En ese momento el gato se lleva la ventana e Icaila descubre detrás de sí la extraña ciudad de colores brillantes)

Sócrates: Me llamo Sócrates. ¡Bienvenida al barrio de las maravillas! Este lugar es la más maravillosa maravilla que los maravillosos sabios enmaravillados han conseguido maravillosamente maravillar para asombro de sus maravillosos habitantes y visitantes...

Icaila: (Sorprendida) Què vols dir?

Sócrates: Aquí podrás ser feliz y vivir como quieras.

Icaila: Jo vull tornar a casa.

Sócrates: No puedes regresar. Para hacerlo has de adivinar una adivinanza: Soy lo que crees ver cuando estás en este lado, pero también soy lo que crees ver cuando estás en el otro... ¿Qué es?

Icaila: No ho sé!

Sócrates: ¡Oh! ¡Oh! Entonces sí que tenemos un problema. Si quieres volver a tu casa tendrás que encontrar la respuesta antes de que pasen doce horas, que es el tiempo que está abierta tu ventana, de lo contrario se cerrará para siempre y tendrás que quedarte a vivir aquí... Pero no te desanimes. Yo te presentaré a los habitantes de este barrio, ellos te ayudarán a encontrar la solución.

(Empiezan a caminar por el barrio. Aparecen y desaparecen por sus calles. Sona *Alexander's Ragtime*. CD I. Pista 30 –Coreografía inventada amb bastons i barrets– Al finalizar entra Dinit)

Icaila: Hola, Lluna.

Dinit: No, no, soy el Sol.

Icaila: Ah, doncs, hola Sol.

Dinit: No, no, soy la Luna.

Icaila: En què quedem? Ara és de nit!

Dinit: Pero en Australia es de día. Por cierto, me llamo Dinit.

Icaila: Dinit? Però, qui ets? El dia o la nit?

Dinit: Las dos cosas. Depende de cómo me mires.

Icaila: No entenc res! Vols fer el favor de dir-me què ets?

Dinit: Nada es tan simple como parece, o mejor dicho, todo es más sencillo de lo que aparentemente es. (Se va)

Narrador: Desde el punto de vista del oriente del mundo, el día del occidente es la noche. En la India, quienes llevan luto visten de blanco. En la Europa antigua, el negro, color de la tierra fecunda, era el color de la vida, y el blanco, color de los huesos, era el color de la muerte.

(Sona *Senzeninah*. Vegeu pàgina 153. Entra Estivern)

Icaila: (Aparte) Dinit se n'ha anat i no m'ha dit res de l'endevinalla. Encara no sé què és. Ja ha passat una hora, si seguim així no podré sortir mai d'aquí. Li preguntaré a aquest. Postser m'ajuda. (A Estivern) Hola, que em pots ajudar? Necessito saber la resposta d'una endevinalla i un tal Dinit no me l'ha donada.

Estivern: Tal vez no le hiciste las preguntas adecuadas.

Icaila: I quines són?

Estivern: Yo no lo sé.

Icaila: Vaja, quin ajut!

Estivern: ¿Qué te dijo?

Icaila: Que res no és el que sembla o alguna cosa així.

Estivern: Y tú ¿qué piensas?

Icaila: Jo només vull tornar a casa. Hi vaig deixar les meves joguines, els meus llibres... A més, tinc fred!

Estivern: ¡Claro! Estamos en julio.

Icaila: Però al juliol fa calor!

Estivern: No en todas partes. El mundo tiene dos mitades. No olvides la otra mitad. (Se va).

Narrador: Desde el punto de vista del sur, el verano del norte es invierno. Desde el punto de vista de una lombriz, un plato de espaguetis es una orgía. Donde los hindúes ven una vaca sagrada, otros ven una gran hamburguesa. Desde el punto de vista de Hipócrates, Galeno, Maimónides y Paracelso, existía una enfermedad llamada indigestión, pero no existía una enfermedad llamada hambre. Desde el punto de vista de los vecinos de Cardona, el Toto Zaugg, que andaba con la misma ropa en verano y en invierno, era un hombre admirable: –EL Toto nunca tiene frío– decían. Él no decía nada. Frío tenía: lo que no tenía era un abrigo.

(Sona *El blues del Raval* (pàg. 70). Entra Nosud. Camina con las manos)

Icaila: Per què camines amb les mans?

Nosud: No son mis manos, son mis pies.

Icaila: Ah sí! I llavors... Això què és? (Señala un pie)

Nosud: Mis manos... Yo estoy abajo y tú estás arriba. Desde arriba lo de abajo parece al revés, pero desde abajo lo de arriba, también. No olvides las dos partes del mundo. (Se va)

Narrador: Existe un solo lugar donde el norte y el sur del mundo se enfrentan en igualdad de condiciones: es una cancha de fútbol de Brasil, en la desembocadura del río Amazonas. La línea del ecuador corta por la mitad el estadio Zerão, en Amapá, de modo que cada equipo juega un tiempo en el sur y otro tiempo en el norte.

(Sona una peça de Break dance o similar. La ballen. Entra Sócrates)

Sócrates: Sólo te quedan nueve horas ¿Ya sabes la respuesta?

Icaila: Com vols que la sàpiga!? He vist el Sol i la Lluna, però tots dos alhora, i l'estiu i l'hivern i un que tenia els peus a les mans i les mans als peus... Però ningú no m'ha dit res de l'endevinalla.

Sócrates: La respuesta estaba delante de ti. ¿Qué objeto puede ser el que te muestra lo que es, pero que es distinto cada vez?

Icaila: No ho sé!

Sócrates: Te presentaré a alguien que te ayudará. Ven conmigo. (Sócrates la lleva hasta Blanegre, que acaba de entrar)

Icaila: I tu, per què ets de dos colors?

Blanegre: ¿De dos colores? ¿Y qué dos colores soy?

Icaila: Blanc i negre.

Blanegre: (De un lado) No, soy negro. (Del otro lado) Ahora soy blanco.

Icaila: Però has de ser només d'un color!

Blanegre: ¿Por qué?

Icaila: Ningú no és de dos colors!

Blanegre: Es cierto, todos somos de muchos colores. Mi piel no es igual a la tuya, ni a la de él.

Icaila: (Un poco nerviosa) Bé, d'acord, però em pots ajudar amb l'endevinalla?

Blanegre: ¡Claro! ¡Mírame! (Se coloca de un lado) Soy blanco. (Se coloca del otro) Soy negro.

Icaila: I això, què vol dir?

Blanegre: Que todos los colores son posibles. Sólo hay que querer verlos. (Se va)

(Sona *Un Rap sobre...* Pàg. 68)

Icaila: (Hablando sola) La mare estarà preocupada i no he fet els deures. A més, havia d'assajar per a la classe de música. Si no hi arribo no podré tocar al concert de l'escola.

(Entra Sócrates)

Sócrates: ¿Dijiste música? ¡Qué buena idea!

Icaila: Haig d'assajar!

Sócrates: Yo te ayudaré, soy un gran músico.

Icaila: Què dius? Però si ets un gat!

Sócrates: Y eso, ¿qué tiene que ver? Me parece que aún no entendiste nada de la adivinanza... Toca un poco, te ayudará. (Icaila toca su flauta).

(Sona *Un gat i un gos*, pàg. 74)

Sócrates: Una vez hubo un músico que, con su flauta, hizo que se ahogaran todas las ratas de un pueblo.

Icaila: Ah! Sí, ja em sé la història. Va ser a Hamelin. Però és un conte per a nens.

Sócrates: Aquí no. En este lugar los cuentos son la historia.

Narrador: Era un mago del arpa. En los llanos de Colombia no había fiesta sin él. Para que la fiesta fuera fiesta, Mesé Figueredo tenía que estar allí, con sus dedos bailanderos que alegraban los aires y alborotaban las piernas.

Una noche, en algún sendero perdido, lo asaltaron los ladrones. Iba Mesé Figueredo camino de una boda, a lomo de mula, en una mula él, en la otra el arpa, cuando unos ladrones se le echaron encima y lo molieron a golpes.

Al día siguiente, alguien lo encontró. Estaba tirado en el camino, un trapo sucio de barro y sangre, más muerto que vivo. Y entonces aquella piltrafa dijo, con un resto de voz: -Se llevaron las mulas. Y dijo: -Y se llevaron el arpa. Y tomó aliento y se rió: -Pero no se llevaron la música.

Icaila: Només em queden quatre hores i encara no sé la resposta.

Sócrates: ¿No has escuchado lo que te han dicho?

Icaila: És clar que sí! Però no ho he entès!

Sócrates: Escucha un poco más. Estás en el barrio de los mil sonidos. Todo es cuestión de escuchar con atención. Todos los habitantes de este lugar te están ayudando para que des con la solución, pero tienes que estar más atenta. Démonos una vuelta, a ver si encontramos alguien más que pueda ayudarte. Ya te queda muy poco tiempo. (Se van)

(Sona *Concerto grosso alla rustica*. Cd 1 Pista 32. Entra una bola del mundo dando tumbos)

Món: ¡Estoy perdido! ¡Estoy perdido! (Choca con Icaila, que entraba en el mismo momento) ¿Me puedes decir cómo volver a casa?

Icaila: Si sabés com tornar jo a la meva!

Món: ¿Qué te pasó?

Icaila: Jo era a la meva habitació, i he saltat per la finestra, i tot eren colors, i un gat m'ha dir que havia d'encertar una endevinalla... I apareixen personatges i em diuen coses, però jo no hi entenc res.

Món: A mí me pasa lo mismo, chica... Oye, ¿por qué no nos ayudamos el uno al otro?

Icaila: Com et puc ajudar?

Món: Necesito que encuentres unas notas que he perdido. Resulta que estoy buscando un si bemol que se ha fugado con un sol sostenido y un do mayor a darme la vuelta.

Icaila: A veure! Però, si estàs a l'inrevés!

Món: No, estoy bien, lo que pasa es que me gusta dormir boca abajo. Dame la vuelta (Icaila lo gira).

(Sona *Confitura de cançons* –pàg. 82–. Entra Sócrates)

Sócrates: Món, ¿qué haces aquí? Vete a tu sitio. (Se va dando tumbos) Éste cada día va más despistado... Cualquier día se da la vuelta.

Icaila: Estava a l'inrevés.

Sócrates: (Alterado) ¿Al revés? ¿Cómo es posible? Entonces, ¿estamos al derecho! ¡Qué desgracia! ¡Estamos al derecho!

Icaila: T'has begut l'enteniment? No! Tenia el nord al sud i el sud al nord.

Sócrates: ¡Ah, era eso! Entonces está todo bien.

Icaila: Com que està tot bé? El nord ha de ser a dalt!

Sócrates: ¿Quién dice eso?

Icaila: Així mai no sortiré d'aquí. Només em confons i no m'ajudes. Mai no tornaré... Mai no tornaré a veure la meva escola, ni els meus companys, ni els meus professors... (Se sienta en el suelo, abatida. Sócrates se sienta con ella, intenta animarla restregando su hocico por sus tobillos y sus brazos)

Narrador: Está envenenada la tierra que nos entierra o nos destierra. Ya no hay aire, sino desaire. Ya no hay lluvia, sino lluvia ácida. Ya no hoy parques, sino parkings. Ya no hay sociedades, sino sociedades anónimas. Empresas en lugar de naciones. Consumidores en lugar de ciudadanos. Aglomeraciones en lugar de ciudades. No hay personas, sino públicos. No hay realidades, sino publicidades. No hay visiones, sino televisiones. Para elogiar una flor se dice: "Parece de plástico".

(Sona *El café de Chinitas*, pàg. 119)

Icaila: Només em queden dues hores i ja no podré sortir. La meva mare estarà trista i preocupada, el meu pare sortirà a cercar-me. Mai no tornaré a veure els meus amics.

Sócrates: No te lo tomes así. Aún te queda tiempo para encontrar la respuesta.

Icaila: Trobar, trobar... Sóc el que creus que veus en un costat i el que creus que veus a l'altre... Com vols que ho encerti?

Sócrates: Piensa, ¿qué objeto te muestra lo que crees que es real?

Icaila: No ho sé.

Sócrates: Espera. Sé de alguien que puede ayudarte. Ven.

(Entra Davarere. Camina de espaldas)

Davarere: Hola Icaila!

Icaila: Per què camines d'esquena?

Davarere: Y tú, ¿por qué caminas de frente?

Icaila: És normal. És com s'ha de fer.

Davarere: Donde yo vivo es normal caminar de espaldas.

Icaila: Au va, no diguis ruqueries!

Davarere: ¡Una tontería!.. Una tontería es caminar de frente y caerse, levantarse y volverse a caer. Una tontería es caminar de frente y no recordar lo que viste. Cuando yo camino veo las cosas y no dejo de verlas, si voy de espaldas siempre tengo presente el presente.

Icaila: Això té res a veure amb l'endevinalla?

Davarere: ¡Por supuesto!

Icaila: Què?

Davarere: Siempre verás las cosas distintas si las miras desde lugares diferentes. Si cambias tu punto de vista, hasta lo más evidente te parecerá nuevo. (Se va).

(Sona *Viatge d'una cançó*. Pàg. 158.

Icaila: Sócrates! Sócrates! (Llega el gato). Crec que ja ho sé!

Sócrates: Te felicito. ¿Cuál es? Piensa: un objeto que te muestra siempre lo que crees ver.

Icaila: Una fotografía!

Sócrates: (Entristecido) Una fotografía te muestra lo que creíste ver, no lo que crees ver... Icaila, te quedan sólo cinco minutos y la respuesta no es correcta. Piensa un poco más, aún puedes dar otra solución.

Icaila: Quina?... No ho sé... No ho sé... No veig quin pot ser... L'objecte que em mostri... que em mostri... Un objecte que em mostra... És un mirall!!!??

Sócrates: ¡Correcto! ¡Volverás a casa!

Sona (Amesi Wodzi Dzodza Cd 1 Pista 7). Sócrates agarra a Icaila por el brazo y la hace pasar por todo el barrio. Los personajes aparecen y desaparecen. Se despiden de Icaila. Aparece de nuevo la ventana y la habitación de Icaila. Baja el fondo blanco. Icaila entra en su habitación y se asoma a la ventana para despedirse de Sócrates)

Sócrates: Espero que hayas entendido la lección. Siempre, lo que creemos ver puede ser diferente a lo que creen ver los demás. Nadie tiene toda la razón. El espejo te muestra lo que tú quieres ver pero te lo refleja al contrario de como es.

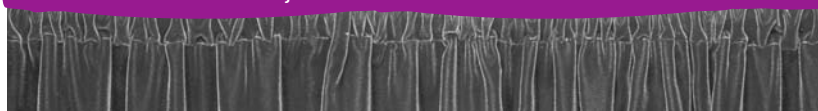
Icaila: Encara estic una mica estabornida, però crec que he entès la lliçó: quan jo penso una cosa, sempre he de pensar que d'altres en poden pensar unes altres.

Sócrates: Exactamente y todos los puntos de vista son buenos, a menos que nieguen a los demás.

Icaila: (Bosteza) He de tornar. Demà he d'anar a l'escola. (Camina hacia la mesa sin darle más importancia a Sócrates. Éste se va despacio, como sin querer despertarla. Icaila se sienta de nuevo en la silla y adopta la misma postura que al principio, con su gato de peluche de almohada). Demà tinc classe de música i de llengua i d'història... I jugaré amb el Mohamed i la Laura i l'Alí, i el Lawrence i la Laila, la Zakia, el Pere... (Bosteza. Murmura nombres hasta quedarse dormida. Se oye la voz de su madre que la llama para cenar. Icaila se despierta). Què n'és d'estrany! Què ha passat? Només un somni... (Se oye de nuevo la voz de su madre, impaciente. Icaila se dirige hacia la puerta, junto a la ventana descubre un espejo. Nunca antes lo había visto. Lo examina con curiosidad) Quin somni més estrany! Quin somni...? (Icaila sale con el espejo en la mano).

(Sona *Salam aleikum*, pàg. 30)

FIN

UN MERCAT DE CANÇONS¹³

concert / espectacle

edats recomenades

La coral infantil l'ARC, de Barcelona, vam preparar un concert-espectacle que vam anomenar: Un mercat de cançons i que va consistir a organitzar, damunt d'un escenari, una colla de "venedors i venedores" de cançons. El text en vers convida l'oient a viatjar de sud a nord, de l'alegria a l'enyorament, de la melangia al joc.

Així, escampats per l'escenari, canten un cant hebreu que dóna la benvinguda i convida a la pau acompanyant el significat del text amb gestos; després ens aturem a contemplar, en una cantonada de qualsevol ciutat, (que fan els mateixos nens tot agenollant-se) un quiosc i el venedor; una cançó d'exili ens fa sentir l'enyorament, o les diapositives de nens i nenes que no tenen els drets més elementals ens emocionen, alhora que altres nens canten Cançó de bres per a una princesa negra. Però, també, que els nens i les nenes que canten, ballen, toquen, ho fan "ficant-se en la pell" de cada personatge i cada situació, i aprenen a gaudir de l'excitació de la cançó-joc, però també de l'emoció d'un lied de J. Brahms o d'una cançó d'exili de Lajos Bárdos.

La idea d'espectacle és volgutament oberta, de manera que podeu pensar en el vostre propi "mercat", "menú degustació", "confitura de músiques"... tot allò que convidi a apreciar, a través de la vivència i l'expressió, diferents músiques, estètiques, estats emocionals, realitats socials..., i ser-ne sensible.

Cada cançó ve precedida pels versos que un noi o una noia recita al públic, tot oferint-la, mentre el grup aprofita per canviar de disposició.

Un mercat de cançons
(Ester Bonal)

Bona tarda tingueu tots, estimats espectadors,
Si heu vingut molt afamats i a més assedegats, no ens
demaneu pas raons
Aquí no us vendrem menjar, ni verdura ni melons,
Perquè a aquest mercat, senyors, no s'hi ve pas a comprar
Que només cal escoltar perquè regalem cançons

Tres pregones coloniales (Amèrica Central) (Pàg. 120)

De més enllà de l'Atlàntic volarem fins al desert,
Terra del càntic dels càntics, de sol i ombra cobert
Un paratge extraordinari d'encañeris i delits
De les mil i una nits i d'algun que altre... dromedari.

Cançó hebrea o àrab: Dodi Li, Salam Aleikum
(Pàg. 121/30)

Com que això de viatjar ens agrada, però també cansa,
Aquí en teniu una d'enyorança del paisatge i de la llar

Tu que has vingut (B. Bártok) (Pàg. 122)

O una bona passejada
ficant-se al rovell de l'ou
deixant enrere la calma
tot gaudint de l'enrenou..?

No us ho penseu dues vegades!
Teniu l'oportunitat
de visitar una ciutat,
París, Londres o Rabat.

La que sigui, tant se val,
en això són ben iguals
Trobaríeu arbres al bosc?
A ciutat hi trobareu: Un quiosc.

Street seller (Bob Chidcott) (Pàg. 118)

Tan estrès ja m'atabala, tothom corre amunt i avall
Jo us ofereixo una vall, que amor i tristesa exhala
I agrada a petits i grans.
No em voleu creure? Doncs, apa...
Escolteu el senyor Brahms

Avui per la vall (J. Brahms) (Pàg. 123)

Ja n'hi ha prou de melangia, o acabarem tots plorant!
Si voleu cantar la meua, l'haureu de fer tot ballant
Que una sola melodia, amb el ritme va jugant

Síncopa y contratiempo (Amèrica Central) (Pàg. 124)

I una cançó de bressol
acomia l'astre sol
i encengui el ble de la lluna

¹³ Vegeu nota anterior referida a *Icaila al barri de les meravelles*.

que a nens de qualsevol raça
lliuri de tota amenaça

**Cançó de bres per a una princesa negra
(Manila-Sabanes) (Pàg. 125)**

Ja és hora d'anar plegant, que l'estona ens ha fugit

I hem anat passant parades de sons que el temps ha
esmunyit

I com que això ja s'acaba recollirem l'escampall
I de cançons enllaçades us en farem l'enfilall.

Confitura de cançons (Pàg. 82)

De la mateixa activitat, us en proposem una versió en castellà, també d'Ester Bonal.

Un mercado de canciones

1. Sean todos bienvenidos,
amables espectadores,
las señoras y señores
que hoy aquí han acudido.
Lamentamos informar
que si alguno vino hambriento
y para postre sediento,
no se podrá aquí saciar.
Porque en este mercadillo
no les vendemos membrillo,
ni verdura, ni jamones.
Aquí sólo hay que escuchar,
pues regalamos canciones
2. Atravesando los mares
volamos hacia el desierto,
el del cantar de los cantares
de sol y arena cubierto.
Un paraje extraordinario
de oasis, palmeras, dunas...
de noches las mil y una
y de algún que otro... dromedario!
3. Y puesto que el viajar
nos gusta, mas tambien cansa
aquí va una de añoranza
del paisaje y del hogar
4. Si la morriña os invade
y decidís regresar
también tenemos ciudades:

Madrid, Londres, Bogotá.
No importa de cuál se trate,
en esto no hay distinción.
En la ciudad hallareis
un kiosko en cualquier rincón.

5. Tanto stress, tanto bullicio,
me están sacando de quicio!
Afinad bien los oídos
que este valle es un placer,
goce para los sentidos
que Brahms escribió una vez.

6. Basta de melancolía
o acabaremos llorando.
Si queréis cantar la mía
la acompañaremos bailando,
que una sola melodía
con el ritmo va jugando

7. Ahora una canción de cuna
bajo la luz de la luna
que a niños de cualquier raza
libre de toda amenaza.

8. Es hora de terminar,
que el tiempo ya ha transcurrido
y hay que recoger los puestos
de silencio y de sonidos.
Habrá pues que despedirse
y agradecer la atención
enhebrando las canciones
que oireis a continuación.

MEDITERRÀNIA

exposició i espectacle

edats recomenades

El projecte de treball del primer trimestre del curs 1998-1999 de l'IES Miquel Tarradell va girar sobre la Mediterrània. Es va centrar en la preparació d'una exposició i d'un espectacle.

La primera va incloure treballs sobre les principals ciutats de la Mediterrània, els pobles, els sistemes de càlcul, les diverses maneres de viure... però també el perill de la degradació, l'oblit de la història, etc.

Pel que fa a l'espectacle, el vam pensar a partir d'un antic conte anomenat *No hi ha res més humà que un dofí*, publicat per Espasa al llibre *Contes i llegendes entorn el Mediterrani*, al qual vam afegir un bon tros.

El conte explica com Dionís, el déu grec, és raptat per uns pirates mentre dorm a la platja. Quan es desperta, furios, transforma les algues en una serp gegant que enfonsa el vaixell. Els pirates s'haguessin ofegat, però Posidó, déu dels mars, se n'apiada i els converteix en dofins. A partir d'aquí, vam allargar la història perquè Lycabas, capità dels pirates i ara dels dofins, demana a Posidó, que ja que ell és un pirata, i els pirates busquen tresors, li reveli on s'amaga el tresor d'aquella mar.

I és aleshores quan el déu li dona 12 lletres on s'amaga el tresor, i l'envia a recórrer les costes, on els músics i els poetes l'ajudaran a descobrir-lo.

Així és com Lycabas, amb la resta de dofins, visita les costes d'aquella mar, des de Catalunya fins a Turquia, des de Grècia al Marroc, i a cada país escolta música, veu una dansa, i descobreix les poesies que inventen els poetes amb paraules formades amb algunes de les lletres que li ha donat Posidó.

Si agafeu lletres d'entre les 12 de MEDITERRÀNIA veureu que podeu fer moltes paraules en diferents llengües:

En són alguns exemples: mare, arena, Menara, terra, mar, mer, medi, remar, dir, manta, Rània, trena, rima, remad, meditar, medina, mirada, tirania, dinar, mitad, diner...

Alguns nois i algunes noies van agafar una paraula i van fer una poesia en la qual sortia la paraula triada; altres van preparar una roba blanca, a manera de pantalla gegant, uns dofins de cartró platejats i les dotze lletres del mateix material, i a la part inferior de la roba, la paraula Mediterrània escrita en grafia àrab feia, alhora, d'ona damunt la qual navegaven els dofins il·luminats per la llum negra (ombres xineses). A cada costa els esperava una nova poesia, però també una cançó, una dansa... el narrador els conduïa al llarg de totes les costes d'aquella mar, fins que finalment, el darrer poema tenia la paraula que necessitava totes les lletres: MEDITERRÀNIA, i era aleshores quan Lycabas comprenia que el tresor que ell tan buscava era aquella mar, amb la gent i els costums, amb la vida i els records... i diuen que des d'aleshores, Lycabas es va convertir en el més brau defensor d'aquell tresor, que ara que l'havia trobat, no volia que ningú li prengués.

Un projecte d'aquestes característiques va permetre la participació de molts nois i de moltes noies.

Pel que fa a la música, permet triar cançons i danses de diferents països, amb dificultat molt variable.

La vivència que nois i noies fan a través de les músiques tradicionals, i el coneixement de poetes i escriptors de països mediterranis els porten d'una manera espontània, reconèixer que tradicions, llengües i costums ben diferents no cal que siguin excloents, ans al contrari, s'enriqueixen amb contrastos i semblances.

El fil conductor, el fa, a més, apte per a treballar amb diferents edats.

Al repertori del Diversita't en teniu per triar i remenar:

Danses:

La Bolangera (pàg. 126)

La Fira (pàg. 86)

Dansa grega (pàg. 145)

Senyora Francisca (pàg. 38)

La Rumba de Barcelona (pàg. 84)

Corrandes (pàg. 56)

....

Cançons:

"Bir Mundur" de Turquia (pàg. 127)

Salam aleikum (pàg. 30)

Neni (pàg. 128)

L'inverno l'é passato (pàg. 88)

Salam Rashid (pàg. 141)

Mareta (pàg. 136)

Pimerepette (pàg. 114)

Sant Joan feu-lo ben gran (pàg. 133)

La tarara (pàg. 113)

Umi ummi (pàg. 50)

....